

Sorup: De Vindringsforslag, som ere stillede af 3 ærede Medlemmer i Forbindelse med mig, gaa, som ærede Medlemmer ville se, ud paa at føre det foreliggende Forslag tilbage til det Indhold, som det modtog ved Behandlingen her i Thinget i forrige Samling. Hovedbestemmelsen er derfor, at Lillæget begrænses til Lønninger, som ere under 2,500 Kr., og at Lillægets Maximum for de enkelte Lønninger ikke bliver større end omtrent 200 Kr. Jeg opfatter denne Sag som et Forsøg paa at oprette det, der i forrige Samling blev foresømt eller ialtsald ikke blev gennemført. Jeg anser det foreliggende Lovforslag for et Forsøg paa nu i denne Samling at gennemføre det, som der var Mulighed for at gennemføre allerede i forrige Samling, en Mulighed, som imidlertid ikke blev benyttet. Det forekommer mig derfor, at den Forudsætning, fra hvilken man maa gaa ud, det Synspunkt, hvorfra dette Forslag maa ses, er netop det, som allerede forelaa i forrige Samling. Baaede efter sin Form og sit Indhold er dette Forslag et Forslag, som tilhører en forbigangen Periode, og et Forslag, som hører hjemme i den afsluttede Rigsdagsamling. Ganske vist, selv om vi nu komme til det Resultat, som vi kunde være komne til i forrige Samling, vil det ikke for alle de Paagældende være ganske det Samme. Det er ikke dem ligegyldigt, om de faae dette Lillæg nogle Maanedere eller et halvt Aar før eller senere. Naarlig for dem, som i Mellemtiden have maattet gjøre Udveie, optage Laan, pantsætte deres Midler, er dette sikkert ikke ligegyldigt. Men ad denne Vej bliver der dog gjort, hvad der for Diebliffet er muligt, for at føre Sagen tilbage til den Tilstand, som den havde ifjor. Jeg føler mig derfor heller ikke fristet til paa dette Tidspunkt at gennemoptage den Realitetsbehandling, som foregik her ifjor. Jeg tror, at alle de Betragtninger, som blev anførte her ifjor, have ganske den samme Gyldighed nu, de Indvendinger, som kunne gjøres mod dette Forslag, ere de samme, og de have den samme Betydning og Virkning nu som ifjor, men heller ikke mere. Naar man vil indvende, at den Grændse, som blev sat ifjor ved de 2,500 Kr., i mange enkelte Tilfælde kan føre til Ubillighed, maa man sige: Ja, det kan den, og det vil den gjøre; men det vilde enhver som helst Grændse. Det vil ogsaa den Grændse, som blev foreslaet ifjor fra den anden Side, nemlig ved 4,400 Kr. Naar den, der har 2,600 Kr., have Grund til at spørge, hvorfor han intet Lillæg skal have, naar den, der har 2,500 faar det, uagtet Forskjellen mellem disse To's Stilling er saa godt som ingen, kan akkurat det samme Spørgsmaal stilles af den, der har 4,500 Kr., hvis Grændsen bliver sat ved 4,400 Kr. Det er en nødvendig Følge af, at Skjellet maa sættes et Sted, at der maa drages en Grændse og drages som en almindelig Regel; men i og for sig er der ikke noget særligt Over-

rassende deri. Det er det Samme, som overhoved finder Sted i Statens Forhold til dens Embedsmænd, naar Lønningerne blive bestemte ifølge almindelige Regler og Grundsaetninger, som for mange Enkelte kunne virke paa høist forskjellig Maade efter disse Enkeltes forskjellige Vilkaar og Livsforhold. At det Standpunkt, som den Side af Thinget, hvortil jeg har den Ære at høre, stod paa ifjor, virkelig er det, som overhovedet lader sig gennemføre, finder jeg særlig bestyrket ved den Situation, som foreligger iaar. Ærede Medlemmer ville jo erindre, at vi ifjor stode saaledes, at det Forslag, vi gjorde, var en Mellemvei mellem to Uderpunkter. Den ene Side holdt paa, at der intet Dyrtidslillæg burde gives, medens den anden Side holdt paa, at der burde gives et Lillæg af langt større Omfang. Vi søgte at mægle mellem disse Ansuelser ved et Forslag, der efter Alt, hvad der foreligger, efter alle de Betragtninger, vi antog burde have Betydning i denne Sag, var det, som det var muligt at gennemføre. Jeg skjønner ikke, at der siden den Tid er foregaaet Nogetsomhelst, der kunde berettigede nogen som helst Forventning om, at noget Andet er muligt i denne Samling end ifjor. Imidlertid stillede man sig jo ifjor fra den høie Regjerings Side paa det Standpunkt, at man jagde: Enten Alt eller Intet. Resultatet af dette Standpunkt foreligger jo nu, Resultatet af dette Alternativ: Alt eller Intet er Intet, og det forekommer mig altsaa nu, at den høiterede Finantsminister ved at forelægge dette Forslag maa have gjort sig selv Rede for, at det er hans Ønske nu at komme til Noget. I modsat Fald forstaar jeg ikke Forelæggelsen af dette Forslag, og da vil jeg oprigtigt sige, at jeg vilde have fundet det meget ønskeligere, om dette Forslag ikke var kommet til at foreligge. Thi hvis det er saa, at vi ikke kunne blive enige om at vise de paagældende Embeds- og Bestillingsmænd den Liberalitet, som vi her byde dem, forekommer det mig, at de Paagældende vilde være meget bedre tjente med, at man viste dem ialtsald den Mennefskelighed ifke Samling efter Samling at holde en Udsigt op for deres Øine, som det dog i Virkeligheden er Meningen at skuffe. Jeg skal derfor anbefale den anden Side af Thinget at følge deres Exempel, som iaar have sluttet sig til vort Standpunkt. Det er i Virkeligheden kun de Herrer af Høire, vi vente paa, og jeg siger ikke blot, at vi vente paa dem, men det er Embeds- og Bestillingsmændene, hvis Bliffe ere rettede mod de Herrer fra den Side, og som vente deres Skjæbne afgjort af de Herrer. De have den i deres Haand. Saaledes som Sagen nu foreligger, tror jeg, den er fuldstændig moden til Afgjørelse, og en yderligere Forhandling om den, tror jeg ikke, vil føre til Noget. Det skal være langt fra mig nu at fremdrage hele det Spørgsmaal, som vi paa saa mange forskjellige Tidspunkter have afhandlet her, dette Spørgsmaal